

pa je pogrešeno, ker ima literarni jezik svoje posebne vire, posebno usodo in posebna načela, po katerih se mora izboljševati ali bolje rečeno izpreminjati. V tem smislu je treba presojeti njegovo obširno delo: „O Levčevem slovenskem pravopisu in njega kritikah“, ki je izhajalo l. 1900. in 1901. v „Slovenčevih“ podlistkih in ga je po desetih letih izdal pisatelj v posebni knjigi. Glede splošnih jezikovnih vprašanj je knjiga znamenita, naravnost klasičen je na primer članek o „l“-u

V svojih mlajših letih se je bavil Štrekelj mnogo z dialektologičnimi študijami domačega kraja. Na podlagi spisa „Oblikoslovje srednjekraškega narečja“ (Dunaj, 1887) se je tudi habilitiral kot vseučiliški docent na Dunaju. Glasoslovje svojega narečja je ostavil še neobjavljeno v rokopisu. Oboje je pisano nemško.

V literarni zapuščini je še mnogo etimologičnih drobtinic, literarno-historičnih zapiskov in splošnojezikovnih miscel, ki bi se dale lahko uporabiti.

- GEŠOV,
bolgarski ministrski predsednik.

GENERAL SAVOV,
vrhovni bolgarski vojskovodja.

GENERAL VIČEV,
načelnik bolgarskega generalnega štaba.

(str. 41—102), vendar s pravopisom kot takim nima nič opraviti. Toda če pomislimo, da se pravopisno vprašanje pri nas sploh še ni začelo znanstveno motriti — in da imajo ostali Levčevi zagovorniki in nasprotniki še veliko manj znanstveno stališče kakor Štrekelj, mu tega nihče ne more šteti v zlo. Drugače je seveda s članki, katere je naslovil „O nekaterih pobijanih pravih slovenske pisave“ (spisani v Ljubljanskem Zvonu, 1911, izšli tudi v posebnem odtisku). Tu ne pobija pravopisnih vprašanj, temuč jezikoslovne zmote.

To je v kratkih potezah pregled njegovih večjih del; v podrobni opis vseh del se tu ne spuščam, ker spadajo v popolnejši življenjepis. Posamezne podatke iz njegovega življenja je prinesel Dom in Svet lani (1911) v marčevi številki.

Iz povedanega je razvidno, da ga je smrt doletela sredi najplodnosnejšega delovanja, v zreli dobi 53 let, ko bi bil ustvarjal še nova dela, za katera si je pripravljajl gradiva. Z razvojem slovenskega jezikoslovja pa bo ostalo Štrekljevo ime nerazdružno zvezano.

JESEN.

Zložil Ksaver Meško.

Jesenski vetrovi čez polja gredo,
čez polja gredo, zateglo pojo,
in polje golo pod njimi ječi:
O cvetje brsteče — kje si ti?

Jesenski vetrovi skoz gozde hite,
skoz gozde hite, glasno se jeze,
in drevje brezlistno pod njimi ječi:
O cvetje brsteče — kje si ti?

Življenja vetrovi ob meni besne,
ob meni besne, da trepeče srce,
in duša v bridkosti pod njimi ječi:
O cvetje brsteče — kje si ti?

O cvetje brsteče — kje si ti?
O pomlad sreče — več te ni!
Vsi upi zeleni — zveneli vsi;
In sad zaželjeni — ah, ni ga, ni...

